

FOLK OG LAND

NR. 18. 21. ÅRGANG.

LØRDAG 14. OKTOBER 1972

LØSSALG KR. 2,—

NOK EN QUISLINGBOK!

IV. «Begrepene «forræderi» og «lojalitet» er relative.»

For FOLK OG LAND av Ralph Hewins

Akkurat hvor «flersidig» illustreres ved den kjennsgjering at Britannia har vært i krig, med brudd på diplomatiske forbindelser, eller i en tilstand av «kold krig», med Russland i 50 av de siste 54 år, og overveiet et angrep på Nord-Russland og Kaukasus ved årsskiftet 1939—40. Plutselig neste år

han arrestert, men ble senere løslatt etter anmodning av Ribbentrop som følge av forestillinger fra Ernest Bevin (Generalsekretær i British Trade Union Council og senere utenriksminister). Da han fryktet for represalier fra politiet som arresterte ham, søkte Spiro om britisk asyl og ble gitt dette som en «vennlighetsinnsett utlending» etter megen diskusjon. Han fikk arbeide ved Cookridge våpenfabrikk i Yorkshire — derav pseudonymet. Da han behersket mange sprog fikk han snart en jobb i Yorkshire Evening News, hvor han dekket Nasjonenes Forbund og skrev om tyske affærer. Under krigen avlyttet han radioen i det okkuperte Europa for Londonkontoret til sin avis, og i den egenskap kom han i berøring med den britiske etterretningstjeneste og propagandatjeneste. (Han fikk nyheten om at Hess' eiendom var solgt etter ordre fra Hitler). Etter krigen har han skrevet flere vel informerte bøker om spionasje og sabotasje.

*) Cookridge er pseudonymet til Edward Spiro, en førkrigsjournalist fra Wien. Etter Anschluss ble

Churchill: «Små nasjoner må ikke binde våre hender.»

befant vi oss i hva Churchill kalte «Den store allianse».

Hans assisterende privatsekretær, Jock Colville, merket seg avvikelsen og spurte om Churchill ikke ville komme i en pinlig stilling eftersom han hadde fremmet væpnet intervensjon mot Russland i 1918—19. «Slett ikke», svarte Churchill. «Hvis Hitler gjorde invasjon i helvete, ville jeg iallfall nevne Djevelen på en fordelaktig måte i Underhuset.» (Cadogan **), s. 389.

**) Sir Alexander Cadogan kom inn i Utenriksdepartementet i 1908

Hewins' Quislingbok på tysk også

Kommer i denne måned på Druffel-Verlag

Ralph Hewins' bok om «Quisling — prophet without honour» har som kjent senere kommet i en amerikansk og en norsk utgave. Nå kommer det også en tysk, på Druffel-Verlag. Tittelen er noe endret og lyder «Quisling — Verräter oder Patriot?» og med undertittel «Porträt eines Norwegers». Forlaget meddeler at boken vil foreligge i denne måned. Ellers anføres det i forhåndstalen dette:

«Da den engelske utgave av denne bok utkom, bedømte «London Times» den slik:

«De allierte og spesielt Norge trengte en sydebukk for sin forsømmelse og sin feighet. De søkte og fant ham i Vidkun Quisling. Men det forræderi for hvilket hans navn står, ble aldri begått. Denne bok er en nødvendig beriktigelse.»

Ralph Hewins, der som engelsk journalist i 1945 opplevet Quisling-prosessen i Oslo og etter dette tidspunkt — i nesten to årtier — arbeidet med en Quisling-biografi, følger i denne bok livs- og lidelsesveien til denne omstridte norske politiker, der som nærmeste medarbeider til den berømte forsker Fridtjof Nansen og diplomat i Moskva opplevet bolsjevismen i all dens grusomhet, senere ble norsk forsvarsminister, 9. april proklamer-

og trakk seg tilbake i 1950 — den mest erfarne britiske diplomat i moderne tid, nestsjef i Foreign Office (1936—38), sjef (1938—46), og som sådann hovedrådgiver for utenriksministrene Halifax, Eden (to ganger) og Bevin under regjeringene til Chamberlain, Churchill (Forts. side 6)

Danske frontkjempere reiste som kjent en minnestein og en minnetavle over sine falne kamerater på et privat område. Det resulterte i at det i nattens mulm og mørke ble øvet grovt hærverk mot dette minnestein for døde, og politiet fant naturligvis ikke de tapre opphavsmenn. Imidlertid har dansk TV laget en dokumentarberetning om affæren og pussig nok har også norsk TV sendt dette ut. Når vi sier pussig, så er det fordi det for en gangs skyld var en anstendig og objektiv behandling av så brennbart stoff. Les om det på side 5.

PÅ UNGDOMSSIDEN

vil man bl.a. finne en beretning fra vår utsendte medarbeider til «Den 1. nasjonaleuropeiske ungdomskongress» med deltagelse av over 1000 unge, nasjonale europeere fra 11 nasjoner.

ET ANNET ASPEKT

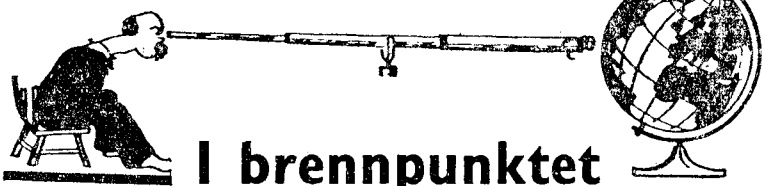
ved folkets «nei» behandles i Lederen, og «I brennpunktet» tar opp grove beskyldninger som offentlig er reist mot Willy Brandt uten at det blir tatt til motmæle. Og ellers tør man vel finne litt av hvert annet av interesse.

RALPH HEWINS

QUISLING-
Verräter oder
Patriot?

Porträt eines Norwegers
DRUFFEL

Er det noen av våre lesere som gjerne vil skaffe seg boken på tysk, så kan FOLK OG LANDS BOKTJENESTE være behjelpelig. Prisen innbundet er kr. 57.—.

I brennpunktet

Det er nå endelig avgjort at det blir nyvalg i Bundestyskland i november. Den mangfoldige Willy Brandt, som også fant det passende å blande seg opp i den norske EF-striden, har måttet ta konsekvensen av at hans regjering er kommet i mindretall i forbundsdagen. Og valgkampen er allerede i full gang med beskyldninger og personlige angrep fra begge sider.

Det er vel kanskje på denne bakgrunn en må se de usedvanlig grove beskyldninger som nå i offentlig skrift rettes mot Willy Brandt, opprinnelig fra en tysk polititjenestemann fra Det tredje Rikes tid i åpne brev både til Brandt personlig og til presidenten i forbundsdagen, samt naturligvis til påtalemyndigheten. Mannen, som heter Naujock og er bosatt i Hamburg, beskylder Brandt for mord og hevder at det var den virkelige grunn til at han forlot Tyskland i 1933 og dro først til Danmark og senere til Norge. Brandt var, hevder han, et meget aktivt medlem i en sosialdemokratisk (eller halvkommunistisk) gatekampgruppe og kjent som en fremragende slagsbror. Etter et sosialdemokratisk møte i Lübeck 31. januar 1933 dro Brandt sammen med denne gruppen ut på gatene for å lage bråk og de traff på en liten flokk SA-folk, som ble slått sønder og sammen. Det var imidlertid også en sivil ung mann sammen med SA-folkene. Han var ikke uniformert, ikke partimedlem, og ikke SAMann. Likevel gikk Brandt ifølge Naujocks versjon løs på ham og stakk ham ned bakfra med en springkniv. To av gruppen ble senere knepet av myndighetene for denne affære idet de forsøkte å stikke av til Sverige, mens Brandt altså kom seg over til Danmark. De to ble dømt til døden.

Og dette er ikke alt heller. Den gamle politimannen beskylder også Brandt for å stå bak dette at den uavhengige kommunist Kurt Landau ble myrdet av det daværende GPU i Spania. Landaus enke har offentlig beskyldt ham for det, og beskyldningene ble gjengitt av ukemagasinet «Aktuell» i 1961 til stor bestyrtelse for Brandts partifeller.

Forøvrig hevder Naujock at Brandts underskrift på østavgtalene er ugyldig, ihvertfall hvis han bruker

navnet Brandt, eftersom det ikke foreligger noe lovlig navneskifte. Men hvilket navn skal han undertegne med? spør han: Frahm eller Brandt eller Leber eller Flamme eller Martin?

Hvorledes kan så Naujock kjenne til disse ting? Jo, han var sjef for SD's Aussen dienststelle i Esbjerg i 1944 da det danske politi, også sikkerhetspoliti, ble avvæpnet av tyskerne og, skriver han: «Herunder falt det i hendene på meg det fullstendige (danske) emigrantkartotek og de dertil hørende dokumenter. Blant disse var også papirene vedrørende Herbert Frahm fra Lübeck og den kommunistiske rovmorder Hötzel fra Hamburg. Det danske sikkerhetspoliti hadde foretatt omfattende undersøkelser, i samarbeid med det svenske og det norske sikkerhetspoliti.»

Vi vet jo ikke hvor pålitelig denne for oss ukjente tyske politimann fra Det tredje Rikes tid kan være. For alt vi vet kan han jo gjerne ha en skrue løs. Men det er direkte påfallende at det fra offisielt tysk hold ikke foretas noe for å tilbakevise disse beskyldninger som er offentlig fremsatt, eventuelt gåes til aksjon mot Naujock hvis han er en alminnelig bakvasker.

Og dette synes nok også den tyske advokat Eberhard Engelhardt fra Hamburg, som har henvendt seg til bundestagfraksjonen av CDU/CSU og bedt den ta saken opp. Han har mottatt et flyveblad fra Naujock og det «har rystet meg på det dybeste», skriver han. Også han ber om at henvendelsen, hvori han gjentar de beskyldninger som er reist, blir å betrakte som et åpent brev på grunn av sakens alvorlige karakter. Hele affæren er derefter gjengitt i publikasjonen «Freiheit und Gerechtigkeit» som utkommer i Hamburg.

Dette som en liten prøve bare på innledningen av den tyske valgkamp. Det vil etterhvert komme mere skarpt skyts. Brandt på sin side beskylder jo motstandere både for korrupsjon og annet. Hvis det ellers er riktig det Naujock anfører, så må det vel også i det norske politis arkiver fra tiden omkring 1933 og fremover finnes interessant stoff om Willy Brandt — hvis da ingen i mellomtiden har sørget for å få det fjernet?

Politicus

Forskningen omkring evakueringen av Finnmark

Redaksjonssekretær Harry Westrheim er av Universitetet i Oslo blitt tildelt et forskningsstipend for å forske omkring brenningen og evakueringen av Finnmark mot slutten av annen verdenskrig. Han skal reise ned til Østerrike og Tyskland for videre studier. Blir hans resultater like grundig gransket og referert som Hopseidaffæren, så har det norske folk noe å glede seg til.

I denne forbindelse kan nevnes at en finnmarking sendte en henstilling til fylkesmannen i Finnmark om å foreta innsamling av materiale om evakueringen og antydning hvorledes dette best kunne gjøres. Dette var like etter freden. Hvorfor ville ikke fylkesmannen gjøre det? Var det noe han var redd for skulle komme frem, noe som helst burde forties? Akkurat like etter krigen var opplevelsene ferske og ville blitt mere korrekt gjengitt enn man kan regne med nå, da «opplevelsene» har gått fra mann til mann og blitt slik man helst ønsker det.

For noen år siden begynte noen å reise minnesmerke over helter som ingen før hadde noe kjennskap til. Når en vet at tyskerne ble bedt om å besette Finnmark for å hindre at russerne tok landsdelen, så måtte det være andre interesser enn norske disse finnmarks helter tjente.

Det er så meget som er raret og sannheten må for all del ikke komme frem. Det er derfor man bevilger midler nå til forskning av forholdene under okkupasjonen og evakueringen. Herr Westrheim ville hatt tusenvis av rapporter å holde seg til dersom fylkesmannen hadde villet gå med på det forslag man stilte ham. Hvorfor ville han ikke det?

Og hvorfor er tyskerne mere likt der nord enn andre nasjoner og det etter at de var okkupasjonsdropper?

Hvorfor ikke gi støtte også til andre med annen innstilling enn Westrheims?

Finnmarking.

DER SOM HER

«— — men næppe er friheden vundet, før en ny frihedskamp begynder, nemlig kampen mellem staten og den enkelte. Hvad nytter det at den ydre fiendes aag er afkastet, hvis statsmagten i samfundssinteressens navn paalegger borgerne lige saa mange paabud og forbud, som i ufrihedens aar — —»

Leder i den danske INFORMATION, 19/10 1950.)

Spørreskjemaene fra Bergens Universitet

Vi har tidligere her i bladet omtalt det forskningsarbeide omkring Nasjonal Samling som drives av Bergens Universitet. For noen tid siden ble det sendt ut nye spørreskjemaer til en lang rekke tidligere NS-medlemmer, og vi har i den anledning fått en rekke forespørsler om saken. Vi må da henvise til hva vi skrev i dette blads nr. 14.

Det ble der redegjort for den befattning Forbundet for Sosial Oppreisning har hatt med det forskningsarbeide som Bergensuniversitetet har satt igang.

Vi nevnte ellers i denne omtale at vi nok selv ikke ville ha utformet spørsmålene slik Universitetet har gjort og nå har Rasmus Hetland sendt oss en kopi av et brev han i den anledning har sendt Universitetet. Det han skriver, og som vi gjengir her, dekker naturligvis helt ut også vår oppfatning:

«Til universitetet i Bergen. Jeg har den 16. dns. mottatt Deres brev med vedlagt spørreskjema. Og jeg har såvisst ikke noe imot at noen tar seg av den saken. Det kan trenge sårt. Det er med vemmelse jeg leser hva folkeskolen idag lærer om disse ting. Kapitulasjonsavtalen (Trondheim) som ble gravet fram fra arkiv og glemebok allerede i 1947, forties, mens «Elverumsfullmakten» som aldri har eksistert, framstilles som den skjære sannhet.

Det er etterhvert kommet på markedet endel litteratur som forteller oss om hvor lett, selv folk i ledende stillinger forsøker å løpe fra sin fortid. Jeg tenker særlig på Hartmanns bok: Søkelys på 1940.

Dette bare som en liten forsmak på de grunner jeg har for å være skeptisk.

Jeg håper min skepsis er ugrunnet når det gjelder Dem og Deres arbeide.

Men der er en formulering som går igjen i flere av spørsmålene, og som for meg er uakseptabel. Og det er denne flytende formuleringen «under krigen».

Kort sagt: skal jeg frivillig gi mitt lille bidrag til Deres arbeide, så vil jeg føle en større trygghet for at De akter å starte på det grunnlag som vitteleg foreligger. I dette tilfelle kapitulasjonsavtalen og den etterfølgende

«Damoklessverdet er den rene tannpirker sammenliknet med hva som henger over oss idag.»

(AMERICAN FREEMAN)

de Narvikavtale: For meg heter tiden i Norge etter 10. juni 1940: under okkupasjonen.

4310 Ganddal den 18/9-72

Rasmus Hetland.»

Kjent tysk publisist død

Den kjente tyske publisist og journalist helt fra Det tredje Rikes tid, Helmut Sündermann, er død, 61 år gammel. Allerede 19 år gammel, like etter å ha tatt artium, gikk han inn i NSDAP, hvor han snart fant anvendelse som taler og publisist. Allerede under de fortsatte studier fikk han ansettelse i NSDAP's presseavdeling i Das braune Haus i München og etter maktovertagelsen fulgte han rikspresesjef dr. Dietrich til Berlin. Fra juli 1942 ble han dennes stedfortreder som rikspresesjef. Under krigen deltok han som soldat i felttoget i vest og ble utmerket med jernkorset. Etter den franske kapitulasjon ble han etter Hitlers personlige ordre dimittert fra Wehrmacht og gjenopptok sin publisistiske og offentlige virksomhet. Etter det tyske sammenbrudd kom han i amerikansk fangenskap. Etter løslatelsen i 1948 virket han påny som publisist og i 1952 var han med og stiftet Druffel-Verlag, hvor han modig og utrettelig arbeidet for den historiske sannhet og rett. Han utfoldet også i denne tid en omfattende publisistisk virksomhet, bl.a. som medarbeider i NATION EUROPA og i DEUTSCHE WOCHENZEITUNG. Han har også selv skrevet en langrekke bøker. Hans bortgang betyr et smertelig tap, ikke bare for det nasjonale Tyskland, men også for meningsfeller rundt om i verden ellers.

Her i Norge bør vi kanskje ikke minst minnes Sündermann som en uredd forsvarer også av Quisling under hetsen etter krigen. Han nevner i en av sine bøker et Quislingbesøk i Berlin mot slutten av krigen og omtaler ham meget rosende.

* «Hvis politikerne oppdaget at det var kanibaler blant velgerne, ville de love dem misjonærer til søndagsmiddag.»

(H. L. Mencken)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Redaksjonssekretær:

ERIK RUNE HANSEN

Folkets mistillitsvotum

Så er da folkeavstemningen i Norge over og partipolitikere av alle avskygninger kan begynne å slikke sine sår etter det mistillitsvotum ikke bare Bratteli, men de alle, fikk av det norske folk. Det vil kanskje også de partipolitikere som hørte til «den seirende» flokk innse når eftertankens kranke blekhet begynner å innfinne seg.

Det er vårt håp at også storparten av de tidligere NS-folk, som naturligvis så forskjellig på sakens realitet, vil komme til å forstå at iallfall ut fra et slikt synspunkt må de kunne si at «godt var det kanhende det gikk som det gikk.»

Vi har her i dette blad år ut og år inn bekjempet partipolitikernes stupide handlinger, eller oftere kanskje unnlattelse av å handle, over hodet på den alminnelige velger som intet hadde å si og som brutalt ble umyndiggjort av disse politiske kannestøpere i demokratiets misbrukte navn. Så ingen kan forlange at vi skal stille oss i gråtekonenes flokk når de nå endelig og fortjent har fått seg en nesestyver.

Pussig nok ser det ikke ut til at så mange har oppfattet denne side av folkeavstemningen, iallfall ikke i skrivende stund som av tekniske grunner ikke alltid er up to date. De er isteden opptatt av nye utrolige politiske krumspring. Etter å ha tutet oss ørene full i måned etter måned om hvor nødvendig det er for Norge å få en ordning av våre handelsforbindelser med Kontinentet, er de nå på ingen måte opptatt av å søke nye veier for å få slike istand etter at folket har sagt nei til det første opplegg. Snarere tvertimot må en vel ha lov til å si. Alle de sorgbetyngede politikere, skipsredere, industrimenn og embetsmenn nøyer seg ikke engang med å furte stille i krokene, men gjør alt de kan for å legge hindringer i veien for at Norge kan få en fornuftig og gunstig handelsavtale i likhet med det andre land har fått. Det synes vi er både rystende og karakteristisk for disse folkene som bærer Norges vel på leppene ved hver anledning, men er så totalt blottet for sann nasjonalfølelse.

Enkelte glimt av forståelse for at det som skjedde i virkeligheten var et folkets opprør mot partipolitikken og partipolitikerne har vi dog sett i forskjellige innlegg i den senere tid, og vi skulle ta meget feil om det ikke etterhvert vil gå opp for flere og flere at her ligger det muligheter for nye veier i norsk politikk — tvers over gamle partigrenser og gammelt vrøvl fra partipolitikens mødding, deriblant kanskje også nye linjer når det gjelder det ulykksalige «rettsoppgjøret». For Norge kan vel knapt tåle en ny splittelse i tillegg til den gamle man har gjort alt for å gjøre permanent.

Utenlandske aviser har pekt på at det er en norsk nasjonalisme som nå har feiet over landet, og vi tror de har rett — noe vi forøvrig har pekt på også tidligere. Det er denne ekte og sanne nasjonalfølelse som er den virkelige bakgrunn for folkets «nei» til en overnasjonal organisasjon som de nærer mistillit til.

Men hva så med alle SUFene som var med på «neisiden», sier til og med noen av våre egne folk. Nå var det jo for det første ikke SUF eller ikke-SUF avstemningen gjaldt. Men rent bortsett fra det, så tror vi at også hos disse unge med det ofte lite appetitlige utseende er det en slags misledet og ikke oppfattet nasjonalisme som

Fremmedarbeidere,

og for den saks skyld fremmedelementene i det hele tatt (f. eks. sigøynerne) blir et større og større problem i Norge. Vi er enig i at det naturligvis ikke i og for seg er deres skyld, men deres som importerer dem for å gjøre business på dem. Men for oss som blir utsatt for denne flom av fremmede mennesker med fremmede — og etter vår oppfatning — ufysiske skikker og seder — er jo det en fattig trøst. Og enda verre er det at aviser som for eksempel det hykleriske DAGBLADET, som værter i øst og vest etter det som faller i den fordervede tids smak, kaster skylden på nordmenn fordi utlendingene ikke kan og vil tilpasse seg landets livsmønster! En politiavdelingssjef forteller således i ARBEIDERBLADET at fyll og krangel om jenter er det største problemet for Fremmedkontrollen i Oslo og at man stadig får meldinger om sammenstøt mellom nordmenn og utlendinger — « gjerne mørkhudede », tilføyer DAGBLADET, som straks føler seg kallet til å slå fast at dette nok er nordmennenes skyld etter som «det er liten grunn til å tro at nordmenn drikker eller krangler mindre enn utlendinger». For sikkerhets skyld tilføyes det at «det er ikke usannsynlig at kranglete nordmenn er særlig aggressive og innpåslitne mot fargede utlendinger.» Når alt kommer til alt, så kanskje det er nordmennene som griter til i og i nærheten av sigøynerleirene også, og som er storhaiene i narkotikatrafikken? Rettelig burde vi vel dra avsted dit pepperen gror alle vi nordmenn og overlate Norge til «de mørkhudede» med samt DAGBLADET?

VI OPPFORDER

alle som er interessert i nøktern historieskrivning til å sende inn aviser, klipp, bøker, dokumenter m.v. som kan belyse tiden fra 1930 og senere til INSTITUTT FOR SAMTIDSHISTORIE Tostrups gt. 29 — Oslo 2 Tlf. 44 68 83

egentlig er drivfjæren.

Og når alt kommer til alt så var det jo ikke SUFene som avgjorde avstemningen. Litt ettertanke vil gjøre det innlysende for enhver. SUF er av noen som helst betydning har vi bare i de større byer og tettsteder, og der ble det jo som kjent et stort flertall for «ja». Det var landsbygden, bønder og fiskere og arbeidere utenfor tettstedene med deres rotløse befolkning som satte partipolitikerne stolen for døren.

ALEXANDER LANGE:

Levebrødspolitikernes svarte dag

Velgernes flertall sa nå nei til levebrødspolitikernes skremselsbilder for det tilfelle at Norge ikke gikk inn i disse herrers fremtidsparadis: Det økonomiske, deilige fellesskapsliv i Brüssel som den norske velger ingen innflytelse ville få på.

Hele dette falsk fremstilte fellesskap, som lite har med et ærlig samarbeidende Europa å gjøre — stammer etter vår oppfatning fra en realistisk erkjennelse fra våre yrkespolitikere, som i den grad har fjernet seg fra det folk de var valgt til å representere, at nei til EF er den grusomste overraskelse for de fleste av dem.

Politikerne her i Norge er ikke dumme når det gjelder egen vinning på kort sikt. De så klart at de ikke i lengden turde ta ansvaret for sitt fortsatte katastrofesystem og «populære» styre av Norge som krenket sunn sans. De luktet kommende krutttryk i byer, tettsteder, og det utstrakte land som disse falske

demokrater kaller Utkant-Norge. Som om ikke Norge skulle være like godt på Finnmarksvidda som i Oslo! — Dagbladets faste holdning mot disse EF-akrobater må roses!

De måtte nå hodestups inn i EF for å berge sine herlige jobber! Her var de forsikret om at de skulle formidle u populære ordrer og EF-tiltak i Norge, under henvisning til at dette var ikke de norske levebrødspolitikeres påfunn, men EF's.

Idag er sannelig forvirringen stor blant disse demokratiske falskspillere.

Avstemningen ga ikke bare «nei», den var en fornektelse av den hittil førte politiske svindel. Denne kjedelige Helge Seip forteller noe som ikke burde være nytt, at det seirende syn i EF-saken har mindre enn en tredjedel av Stortingets medlemmer bak seg. Intet viser bedre hvordan Stortinget har fjernet seg fra velgerne.

OM FORSVARETS MILITÆR-COURAGE

Jeg leste med interesse innlegget i nummer 16 om Frihetens «avsløringer». Det er dessverre en kjennsgjering at Forsvarets og offiserenes posisjon i offentlighetens øyne er vesentlig forskjøvet i negativ retning i de senere år. Det skyldes som H. Horde skriver, ikke minst Forsvarets egen totale mangel på evne — eller er det kanskje tillatelse — til å hevde sin sak og ta til gjennmøle.

Et resultat av den alminnelige trakassering av Forsvaret og dets folk er f.eks. at søkningen til befalsskolene har sviktet katastrofalt. Ifølge Offisersbladet er man idag tvunget til å ta opp som elever personell, som for 5—10 år siden ikke engang ville blitt innkalt til opptaksprøver. Det forteller litt om hva den venstre-radikale meningsterroren har oppnådd. Man kan i sannhet begynne å lure på hva som ville skjedersom våre hjemlige salongbolsjevikers utenlandske meningsfeller rykket over grensen. Ville de finne en hær som allerede var gjort kampudyktig av oppkjøfte venstrefolk?

Reservist i Oslo

TRANGT OM PLASSEN

Det har alltid vært stort skral om den tyske trang etter mere «Lebensraum» og det har vanligvis vært fremstillet som særlig forbrytersk at en slik trang eksisterte. Når man imidlertid undersøker de faktiske forhold litt, så stiller det seg kanskje mere forståelig, selv

i et land som Norge hvor det bare er ca. 12 innbyggere pr. kvadratkilometer.

Det har vært skrevet meget om overbefolkningen i Japan, hvor det nesten ikke er til å leve lenger. Der er det 280 innbyggere pr. kvadratkilometer, men Tyskland ligger faktisk ikke så langt etter med 244 innbyggere pr. kvadratkilometer. I DDR er det 158. Også Storbritannia hører til land hvor det er liten plass. Det er der 228 innbyggere pr. kvadratkilometer.

Likevel propper man både Vest-Tyskland og Storbritannia fullt med fremmedarbeidere. Forstå en slik politikk den som kan! Skjønt forklaringen er vel her som så ofte ellers: Leve profitten og den syke «velferden».

Under en tale, som nylig ble holdt i Firenze, sa de italienske ny-fascisters fører Almirante bl. a.: «MSI vil forberede seg på kamp med kommunistene. En fysisk kamp på gater og torg, i skole, universitet og fabrikk, overalt skal vårt kampsignal klinge. Den fascistiske ungdom må forberede seg på det frontale sammenstøt. Hvis regjeringen ikke er i stand til å ivareta staten, er vi rede til å tre i stedet for staten.»

Talen, som ble holdt i et lukket møte for ca. 2000 ny-fascister, ble referert av en innsnuglet medarbeider i avisen «La Nazione». Samtlige demokratiske partiavisser reagerte spontant og krevde politisk samling for å møte faren.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Siden sist

har vi vært så heldig å kunne se H. M. Kongens Gardes drill i Edinburgh's Military Tattoo. Vi har tidligere lest at den svenske TV-kommentatoren kom i ekstase — og vi kan nå forstå hvorfor! Det var nesten så man fikk tilbake troen på det norske forsvar — «og nordmannkraften er ennå ikke død i norske hjerter!»

Tro om Rosa Seierstad og likesinnede tålte påkjenningen?

Jane Fonda's landsforræderiske virksomhet i kommunistisk tjeneste synes ikke å være særlig ideologisk begrunnet. For selv om kommunismen i sitt vesen er materialistisk, virker det ikke mye kommunistisk det svar en kommunistisk ungdomsorganisasjon fikk, da de inviterte Jane til Mexico for å tale på et møte. Hun forlangte 20 000 kroner for å tale i 35 minutter, hun ville ha byens beste hotellsuite og full dekning av alle utgifter. Hva betalte Nord-Vietnam!?

Rapport fra demokratiet: Det befinner seg i øyeblikket ca. 5000 sniffere i alder fra 9 år (!) og oppover i Oslo. Og bydelspolitiet på Økern mener å kunne registrere en økning. Ved 17 års alderen avtar snifferproblemet — da går man over til hardere stoffer! Hvem har ansvaret?

Norge stemte NEI!

Endelig klarte det norske folk å riste av seg formynderskapet og partiåket. Til tross for enorme JA-ressurser var folkets nei klar tale — NORGE BLIR IKKE MEDLEM AV EF!

Det er — i skrivende stund — det eneste som er helt klart. Regjeringen Bratteli har varslet sin fratreden og Høyre ønsker ikke — ifølge Willoch — å være med i en ny regjering. De demokratiske partipolitikere har ennå ikke kommet over trassalderen og velger derfor å kaste Norge inn i en regjeringss-

krise. De tapte, og nå vil de ikke være med lenger. For JA-folket er fremtiden mørk, og nå vil de sørge for at den blir det også for andre.

Og fremtiden er det vanskelig å spå noe om idag. Men det primære er avgjort — vår selvstendighet er sikret! La oss nå arbeide for, det som nå har blitt et realistisk alternativ — NOR-DEN!

Vanskelig. Jahn Otto?

Det var ganske artig å høre Jahn Otto Johansen's kommentarer til Ustasjakapringen. Som kjent kapret Kroatisk frihetskjemperne et SAS-fly for kort tid tilbake.

Intet menneskelig gikk tapt. Syke passasjerer fikk straks forlate flyet og kaprerne oppførte seg — ifølge passasjerer og fly-mannskap — meget korrekt og lite truede. Likevel var Jahn Otto Johansen's fordømmelse av kapringen uvanlig skarp. Vi mistenker, at noe av grunnen kan ligge i det, at det for en gangs skyld var en fascistisk og ikke kommunistisk orientert gruppe som utførte forbrytelsen. For en forbrytelse var det, men å fordømme Kroatene med ord som terrorister, og forklare i dunkle vendinger at Kroatene ikke kan regnes med sammen med de «moderne nasjonale frigjøringsbevegelser» — det smaker

av subjektive fordommer og sterk politisk slagside. Det er tydelig, at i Johansen's vokabular, er det bare røde terrorister som har monopol på en såpass hederlig kriminelt-legaliserende omtale. Han kunne ellers opplyse om, at man i svensk masse-media hadde kalled Ustasjabevegelsen en nasjonal frigjøringsbevegelse — noe Johansen mener må komme av «manglende historiske kunnskaper» eller «politisk bevisstløshet»!

Vi får håpe for Jahn Otto sin del, at fascist-bevegelsen Ustasja holder seg i ro for fremtiden, slik at han ikke får vansker med begrepene — og unngår stress.

DATAMASKINEN SPÅR:

Om 50 år — bare rotter og mus!

For dem som ennå tviler på de dystre, men vel begrunnede spådommer fra lektor Olav Hoaas, kan det kanskje være nyttig å lese om hva en gruppe forskere ved Zoologisk Museum i København har funnet ut.

Ved hjelp av datamaskin har man konstatert at det sansynlige dyreliv i år 2030 vil bestå av rotter, mus og spurv!

Menneskets liv vil også nærme seg en slutt — ihvertfall slik vi kjenner det idag.

(Forts. side 7)

DEN 1. NASJONALEUROPISE UNGDOMSKONGRESS

Nasjonal Ungdomsfylking tok del i kongressen, som bl.a. besluttet å opprette et Nasjonaleuropeisk Pressebyrå

Fra vår utsendte medarbeider:

Efter to hektiske og fantastiske dager som deltager i den første Nasjonaleuropeiske Ungdomskongress i Planegg nær München den 16. og 17. september, sitter man uvilkårlig igjen med så overveldende og ulikeartede inntrykk, at et referat kan falle vanskelig.

I alt 11 nasjoner var representert på kongressen, godt over 1000 unge kjempe-re for Europa oppfylte — de etter norsk målestokk — gigantiske hallene i «Groz-gaststätt Heide-Volm». Forsamlingen ble myndig ledet av folk fra arrangørene, de to ledende nasjonalistiske tidsskrifter «Nation Europa» og «Mut». En gruppe profesjonelle tolker oversatte de forskjellige lands innlegg.

Formålet med kongressen var å styrke — eller rettere sagt: overhodet få i stand — et samarbeid mellom nasjonalistiske grupperinger/partier i det ikke-kommunistiske Europa. (Dog tok de slovakiske og rumenske ungdomsnasjonalister også del i kongressen.) En anti-kommunistisk og anti-kapitalistisk enhetsfront av trofaste, vel-skolerte europeere må oppstå, for for alvor å kunne reise kampen mot vår verdensdels utsugere. Nasjonalismens hovedproblem er imidlertid dens positive innhold: Etterhvert vet nå de fleste hva den er imot, men hva kjemper den for?

Kongressen ble oppdelt i tre arbeidsseminar for å forsøke å gi et svar på dette spørsmål. Hovedtema for hver av disse var:

Nasjonalisme/
Biopolitikk
Europa som tredje
kraft

MEXIKANSK BREVVENN?

En 28 år gammel mexikaner ønsker seg brevvenner i Norge, Sverige, Finland, Danmark og Island. Han kan skrive på tysk, norsk, svensk, hollandsk, dansk, engelsk, italiensk, portugisisk, fransk og spansk. For tiden studerer han islandsk, finsk, latin, gammel- og moderne grekisk, arabisk og japansk! Han skal snart reise til Spania. Skriv til: Rodolfo Solis Loayza, 20 Norte No. 805, Puebla, Pue, Mexiko.

Mindretallsspørsmål/
Folkegrupperett.

Selv tok vi del i «Europa som tredje kraft»-seminaret, og la i en tale for de ca. 300 deltagerne her fram NUF's tanker om teknokrat-blokken EF. Hvorfor skal Norge underordne seg denne råliberalistiske, nasjonalitetsundertrykkende sammenlutning, var vårt hovedspørsmål? Bare den politiske makts herredømme over den økonomiske makt kan skape et livsdyktig, harmonisk og uavhengig Europa. På grunnlag av seminarenes arbeid ble en resolusjon fremlagt og godtatt av kongressen. Den vil vi bringe senere.

Så fulgte hilser fra de forskjellige nasjoner. Særlig den spanske representants temperamentsfulle innlegg ble hilst med brusende bifall. Den engelske talers manende appell om den europeisk rases truede fremtid vakte alvorlig ettertanke i forsamlingen.

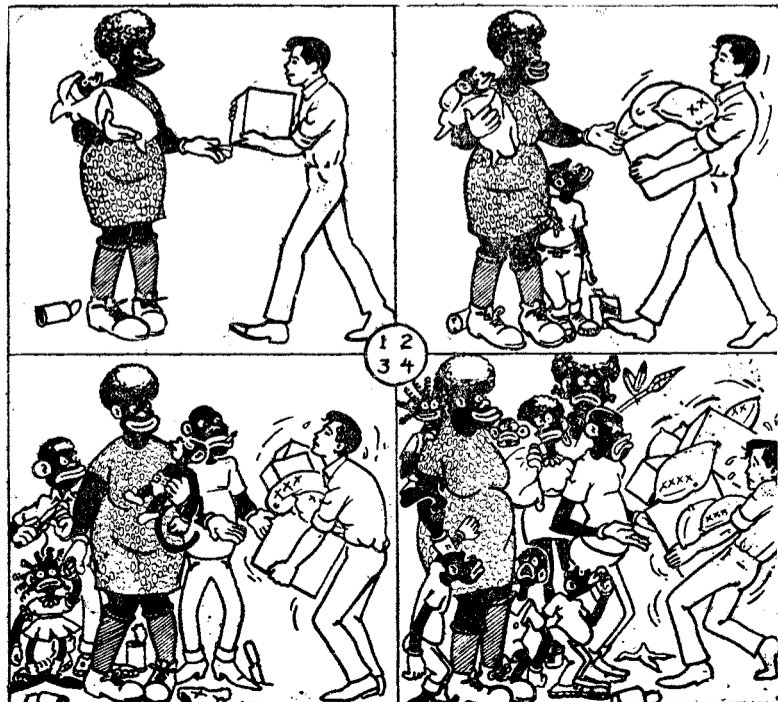
Det ble også anledning til mer uformelt samvær med de tilstedeværende kampefeller. Mektig marsj-musikk fra høyttalerne og utrettelige bayerske «Dirndl» med sine skummende ølkrus la ikke nettopp noen demper på stemningen.

Søndag ble kongressen avsluttet med taler av de to arrangørene, Bernhard C. Wintzack og Peter Dehoust. De representerte nasjoners nasjonalsanger ble spilt.

Til tross for de motsetninger som fremkom, en viss svikt i det konkrete opplegget for arbeidsseminarene, en noe skjev fordeling av taletiden osv., kan man slå fast, at med den 1. Nasjonaleuropeiske Ungdomskongress er arbeidet for den nye nasjonalisme trådt inn i en ny fase. Allerede nå har den trengt inn i nasjonalfor-samlingene i Italia, Sveits og Belgia. Med det kontinuerlig arbeidende Nasjonaleuropeiske Pressebyrå som ble besluttet opprettet, og de årlige kongresser, er grunnlaget for en offensiv, nasjonalistisk enhetsfront lagt i Europa.

Dette må virke som en inspirasjon i et av de land innenfor det kapitalistiske Vesten, hvor den moderne nasjonalisme står svakest, nemlig Norge.

FIDUS

«U-Hjelp» slik «The Thunderbolt», USA, ser det.

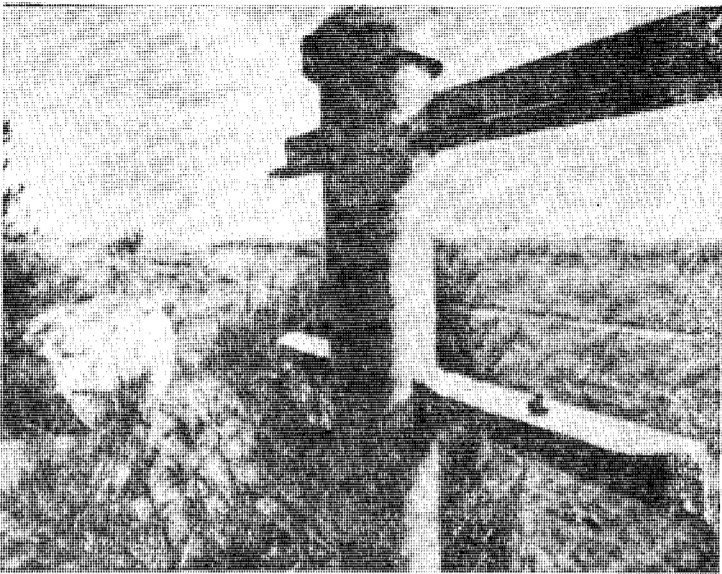
Tannlege
MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

SETT I TV:

«MINDESMÆRKET»

Dansk TV-teater om bautaen som ble sprengt

Vandalenes verk mot minneplaten over de falne.

Vi har tidligere her i bladet omtalt en minnelund som en del tidligere medlemmer av «Frikorps Danmark» og andre innviet til ære for sine falne kamerater. Det ble reist en grunnstein og en minneplate med følgende innskrift:

«Minnelund for danske faldet i kampen mot kommunismen under den annen verdenskrig. Skjænket av venner og slægtninge. Indviet 1971.»

Det var ca. 100 mann tilstede ved innvielsen, og kaptein Poul Sommer sa bl.a.: «— — det er ikke oss som hater, og jeg ville ønske at våre motstandere også ville finne frem til å forstå at hat aldri fører til noe godt.»

Noen dager senere var stenen sprengt og minneplaten ødelagt i nattens mulm og mørke av ukjente vandaler. Politiet «efterforsket» saken, men fant naturligvis ikke frem til de skyldige. Senere meldte dog en noe forstyrret mann seg og sa at han var den skyldige, men det er ikke mange som tror på det.

Disse hendelser ble gjort til utgangspunkt for et slags dokumentarskuespill i dansk TV, forbausende nok trass i at man i Danmark dog er noe mere åpne for motargumenter enn i Norge. Enda mer forbausende var det vel imidlertid at det norske Fjernsynsmannet seg opp til å sende det ut også over det norske nett. Riktignok skaffet man seg en solid ryggdekning ved å la en importert danske komme med noen forord som forklarte seerne hvor stor forskjell det var på forholdene i Danmark og her. For her i det berømmelige Norge «kriget» man som kjent den hele tid trass i kapitulasjoner og våske som hadde arbeidet i

penstillstand, mens Danmark ikke «kriget» før i 1943 — iallfall ikke myndighetene.

Det hele var bygget opp på intervjuer man hadde hatt med de impliserte parter, dels folk som hadde stelt med minnelunden og dels lokale størrelser og andre på den annen side. Man lot ikke de intervjuede selv opptre i stykket, de var erstattet av skuespillere, men de gjenga ordrett hva de intervjuede hadde sagt — opp- tatt på lydbånd.

Det kom klart frem at selv mange tidligere motstandsfolk forstod det urimelige i det danske «rettsoppgjøret» og i at man straffet danske frontkjemperne trass i at de danske myndigheter hadde oppfordret til slik frontdeltagelse. En tidligere ledende motstandsmann sa bl.a.: «Danskene oppfattet ikke tyskerne som fiender før i 1943. De ble villedet av politikerne og ikke minst av kongen. Rettsoppgjøret er en skamplet på Danmarkshistorien!»

I Danmark anvendte man som kjent i likhet med Norge lover med tilbakevirkende kraft for å skaffe seg sydebukker, noe den danske regjering og den danske kongen hårdt trengte etter den utstrakte kolaborasjon de selv hadde drevet helt opp til 1943, da krigslykken definitivt hadde snudd seg mot Tyskland.

På spørsmål om han kjente seg som en «landssviker», svarte en av frontkjemperne: «Jeg er ikke noe mere landssviker enn bonden som solgte tyskerne smør og kjøtt, eller arbeideren som sto i kø for å få arbeide på krigsviktige tyske anlegg!»

Det var ellers interessant å legge merke til at en dan-

Tyskland i Organisation Todt, men som uttrykkelig erklærte at det ikke var idealisme som hadde drevet ham, men lyst til å komme seg ut, erklærte at Tyskland aldri hadde hatt en så avholdt fører som Hitler. Han raget langt over andre statsmenn, sa han.

Blant lokalbefolkningen hadde man plukket ut en gruppe som spesielt hadde fremhevet seg i kampen for å få minnestenen fjernet, og de ble da intervjuet om sin holdning. De følte seg tydeligvis nokså brydd over å

(Forts. side 8)

Hallgeir Horde:

Avsporet olympiade

Det er faktisk blitt hevdet i forbindelse med årets olympiade i München, at det fra tyskernes side gjaldt om å «rette opp» inntrykket fra 1936. Ikke bedre enn vi har forstått så ble imidlertid olympiaden i Berlin av samtiden karakterisert som den mest velarrangerte, presise og flotteste verden inntil da hadde sett.

Hva var det så man skulle «rette opp»? Jo, de formastelige tyskerne hadde i tillegg til selve olympiade-opplegget tillatt seg å legge inn et godt ord for sitt nyreiste og gjenskapte rike, da de vel mente at de hadde noe å

vise frem. Men dette var alt så å blande politikk inn i idretten — ja, det grenset vel nærmest til «nazifisering». Og det skulle man naturligvis ha seg frabedt. Det verste av alt var at selv den siden av olympiaden var vellykket, folk flest — iallfall de som ennå var mottagelige for «forestillinger» — reiste hjem med et overveiende sympatisk inntrykk av Det tredje riket.

Det var dette som skulle bli annerledes i år. Og så langt var det virkelig forandring å spore. Sjelden i de Olympiske Lekers historie har man sett en slik absurd blanding av politikk og idrett. Politisk motiverte attentater på terrorplanet, forvisning av det «rasehatende» Rhodesia under trussel om boikott av lekene samt skarpskyttere som forestilte seg at blinken var en fiendtlig soldat, var typiske momenter på det «åndelige» nedslagsfeltet i årets olympiade.

Men når demokratene innhyller hele det kommersialiserende olympiashowet i sitt svada om at det skal fremme fred på jord, mellomfolkelig forståelse, internasjonal avspenning, toleranse, forbrødring etc. etc., er ikke dette også å blande politikk i det og eventuelt forulempe den olympiske ånd og idé, om noe slikt i det hele tatt finnes?

Det finnes forøvrig intet som tyder på at lekene har bidratt det aller minste til fordel for denne temmelig gjenstandslose målsetning. Men så var da noe slikt heller aldri hensikten med de opprinnelige Olympiske Leker. De var alt annet enn internasjonale. Tvert imot hadde de til oppgave å styrke det hellenske folkefelleskap, som jo også var deres

(Forts. side 7)

Analysen av Herman Harris Aall

Per Dahlen med et annet syn

Kjære Oscar Aall!

Hvorfor kom du med dette oppsett om din far? Jeg ble sår i mitt sinn da jeg leste det! Jeg er en av de mange-mange som hadde den glede — ja, jeg vil si ære — å lære Herman Harris Aall å kjenne. Vi er mange som ofte satt ved «Gama-liels føtter» og ble belært i psykologi, psykiatri, historie, filosofi — ja, hva var ikke H. H. hjemme i? Reduser ham ikke! Han raket så høyt på mange områder at det er få som når ham til knærne!

Da din bror var adjutant i mitt Regiment var vi ofte i kontakt med H. H. Han var glad over at din bror og jeg kom så godt overens, selv etterterat din bror — på mine vegne — lot seg intervju av F. F., og hans uttalelser kom gjennom «Stemmen fra London» som sa: «D. sier „der-som loven ikke passer oss, går vi tvers gjennom den”» H. H. turnerte dette på sin egen måte og lot bevise at denne uttalelse var av Trygve Lie i 30-årene.

Hvorfra pengene til «Centralen» i Malmö stammet er av underordnet rolle — om de kom fra prins Hippel av Hohenstein eller fra dine studiepenger får være en familiesak.

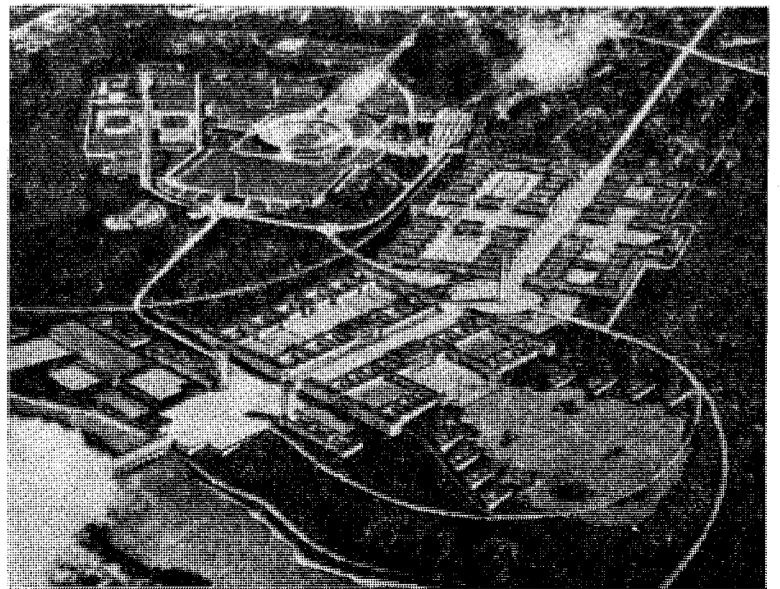
Den konferanse H. H. hadde i mars 1940 med bl.a. de Laport i Krigsministeriet i Berlin er etter hva jeg mener misforstått. Til meg sa H.H. en gang at han aldri hadde trodd det ville bli gitt ordre til å skyte på engelske skigsskib om de forsøkte invasjon. Dette velger jeg å tro H.H. også har sagt. Jeg tror ikke at H.H. sa annet enn det han mente!

At H.H. hadde en «vel-

behersket fiendtlighet overfor alt som smakte av tradisjon» kan jeg ikke godta. Jeg holder meg da til hva han ofte holdt frem om det som var bevart av god gammel norsk sed og skikk! Spesielt husker jeg han var begeistret for det vi hadde arvet fra våre forfedre og som bl.a. var nedskrevet i De Islandske Ættesagaer. Så det sitatet fra Ibsen som du sier han kjelte for, «jeg legger med fryd torpedo under arken» er løsrevet fra en lang tankerekke hos H. H. I den forbindelse husker jeg at han også siterte Ibsen: «Går til sin gjerning de norske menn, viljeløs vimrende, vet ei hvorhen», og da kan jeg levende tenke meg at han gjerne ville legge en torpedo under arken «som førte vårt folk i dets død».

Jeg kunne skrive mer om det jeg så i H. H. og om alt han ga! Jeg vil be redaktør Melsom om å an-

(Forts. side 6)

Det tredje Rikes «Reichssportfeld» hvor olympiaden ble holdt i 1936.

Guds kvern maler — — —

Det kan ofte være hyggelig med litt historie, og idag skal vi bla tilbake endel år til de gamle gode dager. Det var i en liten by. Det var 2 aviser der, en som ivaretok avholdssaken og et bondeorgan. Begge slet hardt for å eksistere. Men så en dag ble Norges Bondelag stiftet og måtte ha sitt organ på stedet, og hva var mer fornuftig enn å slå begge de to små sammen og få et stort under et romsligere navn. Den ene av redaktørene fikk sitt tilgodehavende i kontanter og forlot byen. Den annen ble det nye organs redaktør og satte alle sine ledige penger inn i foretaket. En ny stor, gylden epoke startet og morgenrøden lystet over foretaket. Aksjene ga utbytte og alt var gledelig, i mange år.

Byen vokste og trivdes og en dag kom en overrettssakerfører og slo seg ned på stedet. Han var vestlending og en type som riktig kunne sno seg. Han fikk virkelig vind i seilet, for da 30-årenes konkurser og akkorder begynte på hver gård, hver bedrift og hver bank, kunne han virkelig skumme fløte på andres elendighet. Han avanserte til advokat og fortjenesten flømte inn.

Men rikdom var ikke nok, han ville også bli berømt, bli stortingsmann, kanskje klatre helt til topps. Han meldte seg inn i Bondepartiet. Han fant det ganske naturlig at alle de som han hadde flådd også skulle stemme ham inn på tinget. Men det var også andre som ville ha ære og makt, og 2 store i en bås går ikke. Så nu begynner en undergrunnkamp vi aldri har sett maken til. Den andre var stor bonde, advokaten rakk ikke opp og fiendskapen mellom de to ble krig på livet.

At advokaten tapte skyldtes vel kanskje at vår redaktør tok mere parti for den ene enn den andre, og kom inn i ildlinjen. Og nu fikk han snart lære om livets gjenvordigheter. Abonnerter og annonser minket, og aksjene gikk ned i kurs.

Tiden gikk og 1940 kom, Vår gode redaktør meldte seg inn i N. S.. Advokaten tallet på knappene han også, men da redaktøren og etpar andre alt hadde meldt seg inn ble det utsatt, og en vakker vårdag kom i 1945 da advokaten virkelig fikk revansje. Aksjene som før stod langt nede i kurs, ble nu nesten verdiløse og redaktøren ble arrestert og dømt til 18 års tvangsarbeide. Advokaten ordnet opp i boet, solgte trykkeriet og det hele gikk til en ny-

opprettet avis, flyttet selv inn i redaktørens privat bolig med møbler og inventar etter sin egen takst og sang den kjente glade sang: «Seiren er vunnet, seiren er vår. Quisling ble innsatt på Akershus igår — — —»

Men da syntes skjebnen, eller kanskje det var «Vårherre» at nu fikk det være nok. Advokaten døde og sønnen, som var utdannet jurist giftet seg og overtok farens forretning. Som sagt, skjebnen ble utfordret og det var mer urett som skulle sones. Sønnens ekteskap endte med skilsmisse, en stor del av farens penger gikk med, og fyren begynte å drikke for å glemme sine sorger og endte med et dundrende underslag i etpar boer. Det ble dom og fengselsstraff og fedrenes misgjerninger var sonet.

Redaktøren som ble ribbet for alt jordisk gods og dessuten mistet sin sønn på Leningradfronten, tålte ikke den elendige behandling i fangeleiren og er forlenget død. En av de mest skitne historier i Norges saga er blitt historie, som skal minnes til alle tider.

Akkurat slik som det gikk her, vil det gå med resten av Norges okkupasjonshistorie. En historie bygd på løgn og svindel kan ikke bestå, den vil skjebnen selv straffe, og nu er ikke skjebnetimen langt unna. Dette burde aktørene merke seg.

Ref.

—o—

Ny Hoaas

Lektor Olav Hoaas har utgitt et nytt skrift, som etter manges mening ligger på kanten av gjeldende lov.

SKAFF DEM HEFTET!

Bestill dette sensasjonelle hefte på 80 sider og med tittel «**GERMANERNES FORTID OG FREMTID**» gjennom N.U.F., Postboks 5331, Majorstua - Oslo 3.

Pris kr. 10,—.

Frimerker kan dessverre IKKE mottas som betaling.

Rask ekspedering.

SANNHETEN OM TELAVÅG

Fhv. lensmann Per Lies brosjyre «**Sannheten om Telavågaffæren 1942**» (omtalt i FOLK OG LAND for 6.5.-72) kan bestilles hos STORE BJØRN FORLAG, boks 33, Bestun Pris inkl. porto: KR. 5,—

For ungdommen —

(Forts. fra side 4)

Alle naturressurser og kjente energikilder vil gå tomme p.g.a. den nåværende ansværsløshet overfor etterselekten. I boken «The Limits of Growth» oppgir man, at menneskets velstandsutvikling vil opphøre i ca. år 2020!

Les Hoaas — bli oppmerksom på faren og de bote midler vi råv over! Bestill «Tilbake til naturen» og «Samfundets grunnvoll» gjennom Folk og Land!

Avsporet — —

(Forts. fra side 5)

egentlige forutsetning. De var rett og slett temmelig nasjonalistiske, hvis man skulle beskrive dem med et moderne ord.

Men i våre dager har de altså utartet seg til en blanding av kosmopolitisk moteshow og propaganda-messe i superdemokratisk regi. Merkelig nok har man oppfattet denne situasjonen selv i de olympiske lederkretser, og ymtet frempå om at enten må lekene reformeres gjennomgående eller avvikes for godt. Hvis ikke lekene blir befridd for den politiske slagside som preger dem idag, er det ikke utenkelig at flere nasjoner vil la være å delta i fremtiden. Dessuten har deltagelse etter hvert utviklet seg til noe av en pengegalopp, slik at det hele muligens også forbyr seg for mange av den grunn. Lekene behøver derfor en ny identitet.

Personlig tror vi Norden ville komme adskillig nærmere den olympiske grunnidé hvis det arrangerte sine egne fellesnordiske leker. Hva de gammelgreske «panhellenikoi agones» (panhelleniske kappetridere) var for Hellas, kunne vi da gjenskappe i vår egen regi, og således få en samlet nordisk manifestasjon på grunnlag av vårt fellesskap i tradisjon, sprog, sed og skikk, kunst og litteratur. En slik «nordiskhet» vil bli mer og mer påkrevet under alt presset om integrasjon på alle plan. Og det beste av alt, en slik nordisk olympiade ville være helt fri for den falske internasjonalismen, som ødelegger enhver personlig og nasjonal egenart.

KURT BRONNER:

Nasjonalismens økonomi : Et alternativ til marxisme og kapitalisme

II.

Den her fremlagte analyse viser at trenden mot stadig sterkere konsentrasjon i næringslivet må regnes med i en overskuelig fremtid. De multinasjonale konglomerater vil beherske Europas økonomi og politikk, hvis ikke nye former for en europeisk statsmakt blir utviklet som kan sikre politikens primat over økonomien. På intet område er de europeiske folks samhold mer tvingende nødvendig enn på det økonomiske.

Følgene av den økonomiske konsentrasjon må vurderes ut fra verdiene i en nasjonalistisk europeisk ressurs- og næringslivspolitik. Disse verdier kan — uten krav på fullstendighet — defineres på følgende måte:

- 1) Høyeste ytelsesevne for den europeiske økonomi.
- 2) Den europeiske økonomis selvråderett, og ingen fremmedråderett.
- 3) Uavhengighet av utenomeuropeisk press (f.eks. gjennom sikring av råstofftilgangen og av næringsmiddelbasis, minskning av eksporttvangen).
- 4) Rettferdig fordeling av de personlige inkomster i samsvar med vedkommendes ytelse for fellesskapet.
- 5) Sikring av politikens primat over økonomien.
- 6) Anvendelse av humanbiologiens og adferdsforskningens erkjennelser også på det økonomiske område.
- 7) Igangsettelse av alle tiltak til vern om omverdenen på det industrielle område.
- 8) Sikring av en frihetssfære for mennesket bl.a. gjennom en varig materiell basis.

I sammenheng med konsentrasjonsproblemet interesserer her særlig punktene 1, 2, 3, 5, og 7.

Punkt 1: Høyeste ytelsesevne for den europeiske økonomi garanterer befolkningens varetliggang, og den militære slagkraft (de bevæpnede stridskrefter er idag bare spydspisser, det lange skaft danner økonomi og forskning). **Privatinitiativ og gevinstmotivet er en vesentlig motor i økonomien.**

Der finnes på mange sektorer ingen erstatning for privateiendommen. **Bortsett fra monopol situasjoner må man derfor i prinsippet avvise statlig overtagelse.** (En annen sak er om unntakstilfellet (nasjonalisering) kan bli til regel på et høyere nivå av konsentrasjon i næringslivet.)

Vi må følgelig gå inn for en bevarelse av privatbedriften som grunnlag for samfunnsøkonomien samtidig som en hard konkurranse situasjon blir opprettholdt. (Våre generelle målsetninger: De ytelsesvakes undergang gjennom konkurranse. Fjernelse av samfunnsøkonomisk snylteraktige utvekster og overdrevet luksus-levned, bl.a. gjennom tilsvarende strenge skattelover. Gjenopplivelse av de spartansk-preussiske, fellesskapsbevisste tenke- og adferdsmåter. Statlig understøttelse av privatbedrifter ved disses nødvendige overgang til arbeidereie, eller andre ko-operative organisasjonsformer. Vurdert ut fra økonomisk ytelsesevne bør derfor næringslivskonsentrasjonen bare fremmes der hvor saklige grunner (teknologi, finansiering, forskning etc.) gjør storbedrifter uunngåelige. **I alle andre — dvs. de fleste — tilfelle er den vesle og middelstore privatbedrift storkonsernet, med sin funksjonær opphopning og byråkratiseringstendenser, langt overlegen.**

(Forts.)

NOE FOR SEG SELV:

To hundre år før den franske revolusjon ble folkenes grunnleggende rettigheter formet i noen lapidare setninger, som aldri siden er blitt overtruffet når det gjelder kraft og klarhet. De forteller at ethvert folk har sitt eget sinn og skinn, at ethvert folk er noe helt for seg selv og at det ikke skal være noe annet folk underdanig, at ethvert folk har sin naturlige plass på jorden og krav på å få leve der, og at ethvert folk må innrømmes retten til å velge sin gud etter sine egne forestillinger.

Martin Buber

i «Jøden og hans jødedom».

Mindesmærket — —

(Forts. fra side 5)

måtte redegjøre for sin stillingstagen. De innrømmet at nok de stenen var reist til minne for kunne ha handlet av idealistiske grunner og kunne fortjene å bli minnet — men bare ikke her. På spørsmål om hvilken innsats de så selv hadde gjort i disse år, ble det en pinlig taushet. «Vi kunne jo ikke være frihetskjempere alle sammen», tilstod en, mens en annen påberopte seg at han som kjøpmann hadde gjemt unn-av smør så tyskerne ikke fikk kjøpt det!

Ellers ble det fremholdt at stenen måtte fjernes av skjønnhetsmessige grunner, bla. var det kastet opp to jordvoller der som skjemet. Til det var å bemerke at eieren av området opprinnelig hadde kjøpt det for å ta ut sand der — derfor voldene. Og egentlig ble det vel ikke penere gjennom bombeattentater og hærverk.

Tilslutt ble Jøssingen med stor J intervjuet. Det måtte da være en rystende opplevelse for noen og hver å møte dette stupide hat som hadde holdt seg så godt i tredve år — og trass i at vedkommende vel ikke hadde noen spesiell grunn til å nære slike følelser. Han brukte de groveste uttrykk som «nazisvin» og bad pakket reise til Brasil eller et lignende sted med minnesteene sine. Da intervjueren sa at stenen ikke sjenerte ham, mistet han besinnelsen helt. Da han så ble spurt om hvilken motstandsinnsett han hadde bak seg, måtte han beskjemet innrømme at han hadde holdt seg passiv. Det var også lite tyskere på de kanter. Imidlertid hadde han dog noe å holde frem, han hadde «en fetter i København som nære på hadde blitt tatt av tyskerne!» Intervjueren som superjøssingen nå mistenkte for å være nazist ettersom minnesteene ikke sjenerte ham, kunne imidlertid på sin side fortelle at hans far ble skutt under krigen — av tyskerne! Og da ble jo den hatefulle unektelig noe flat. Og avbrøt intervjuet brått.

Har De noen kjente som kunne tenkes å være interessert i å lese Folk og Land? Vi ekspederer gjerne et par

GRATIS PRØVEEKSEMPLARER

hvis De bare sender oss vedkommendes navn og adresse. Vennligst fyll ut:

Navn

Adresse

Poststed

VI KAN OPPLYSSE

eventuelle frimerkesamlere om at Adolf Hitler er tilbake igjen! Det er det lille sjeikdommen Adschman som har utgitt frimerker med Hitlers portrett i en serie de kaller «store statsmenn»!

AMERIKANSK MEDALJE-INFLASJON

Det er praktisk talt ikke en eneste av de amerikanske soldatene i Vietnam som ikke har fått taperhetsmedalje. Siden 1961 har 2.7 millioner amerikanere tjenestegjort i Vietnam, og det er utdelt over 2.1 millioner medaljer til dem. Men da er det ikke regnet med «The Purple Heart», som er dekorasjonen for alle som er blitt såret. Den såkalte «Air Medal» er blitt hengt på 1 570 000 og «The Bronze Star» delt ut i 490 000 eksemplarer — det er 40 000 fler enn under hele den annen verdenskrig. — Dermed skulle vel formodentlig USA også toppe listen over land med det største antall krigshelter — eller krigsforbrytere, som det vel heter nåomstunder.

VERNEMAKT UTEN VERNEVILJE

Mens den gamle sagnomstuste Wehrmacht praktisk talt ikke kjente begrepet desertering, selv ikke blant de tusener av tidligere kommunister, som måtte kjempe mot sine fordums idealer på østfronten, later det til at de moderne, «frigjorte» tyskerne i øst og vest ikke har stort igjen av sin gamle lojalitetsfølelse. Fra Øst-Tyskland, som jo skal være selveste smørøyet av sann sosialisme, har det siden 1956 deserterte nesten 11 000 mann, eller full mannskapsstyrke til fem slike «brigader» som den Nasjonale Folkearmé er bygget opp av. Rekordåret var 1957, da 2706 mann stakk over til Folkerepublikken. Frem til 1961, da «muren» ble bygget, lå

tallet på ca. 1000 mann i året. Men som en følge av de skjerpede forhold er denne «avrekruteringen» sunket til bare 63 mann i hele 1963. Dermed har Heinz und Fritz sagt tydelig fra om hvor de står i denne sammenheng, slik at de som regner dem som sine våpendragere ved neste storoppgjør, isteden kan risikere å få en alvorlig overraskelse.

TYSK FORBUNDS DAGSVALG

blir det altså i november og spenningen omkring utfallet er naturligvis stor. En gallupundersøkelse i forrige måned viser at 49,5 % støtter CDU/CSU, 42,5 % sosialdemokratene, 6 % fridemokratene (altså tilsammen for de to regjeringspartier 48,5 %) og de øvrige partier 2 %. Det ble også spurt hvem man foretrak som bundeskansler, og resultatet var ganske interessant. I mai hadde Brandt 53 %, i juni og juli 45 % og i august 43 %. Barzel hadde i de tilsvarende måneder henholdsvis 26 %, 31 % og 37 pst. På spørsmål om hvorvidt man var tilfreds med Brandts politikk, svarte i mai 56 % ja, i juni og juli 47 % og i august 42 %.

STORT ANTALL OLYMPIA-FLYKTNINGER

Et betydelig antall idrettsmenn fra østblokken benyttet deltakelse i olympiaden til å «stikke av» og be om asyl i Vest-Tyskland. Det er vel imidlertid et ledd i Brandts østpolitikk dette at man på offisielt hold innbefattet dagspressen, tier med dette. En unntagelse er NATIONAL-ZEITUNG, hvorfra vi har hentet opplysningen.

ATTENTATMENNENES TESTAMENTE

Og siden vi skriver om olympiaden, så kan det vel ha sin interesse å gjengi hva attentatmennene fra München — de som mistet livet i samme forbindelse — skriver i et «testamente» de etterlot seg. De ber sportsungdommen som deltok i olympiaden om unnskyldning «når vi har sjokkert dere med vår død. Vi ber dere imidlertid om å merke dere at det et sted finnes et folk som har lidt i 24 år, hvis land er blitt besatt og hvis ære er blitt trådt under føtten.» Med sin gjerning ville de gjøre verdensoffentligheten oppmerksom på «vår katastrofe», palestinaproblemet. «Verden respekterer

bare de sterke», heter det videre. «Vi er sterke når vi velger døden istedenfor livet.»

SLIK KAN MAN OGSÅ SI DET!

Det gamle Hjemmefrontorganet VG har som kjent vært en så rabiat forsvarer av norsk EF-medlemskap at

det ikke har veket tilbake for noe som helst. Det virker vel derfor litt komisk når man etter det store nederlaget, som ikke minst er bladets eget, leser dette med stor overskrift på første side: «Det norske folk har vendt tomme ned for Regjeringen Brattelis Europa-politikk.»

ALEXANDER LANGE:

Den kjempende Norske kirke ?

Alle vi som er glad i den norske kirke, blant annet for personlige venner blant prestene, for uklanderlig barne- dåp, konfirmasjon, vielse og — begravelse — alle vi kan undres undertiden, ikke over Kirken — men over enkelte av dens geskjeftige representanter! Denne undring kan ha så mange kilder:

En av Gjemmefrontens store koryfeer, daværende sjømannsprest Conrad F. Vogt-Svendsen skriver inntrykk fra Tyskland i SAMTIDEN hefte 2 — 1945. Dette var jo et avgjørende år i Norgeshistorien, da sannheten kom på bordet, da «seierherrene» ofte ikke kunne passe hverken munnen, eller pennen.

Hør på Svendsen:

— «Men det tyske folk som i fem år kjempet for det de trodde var sin lykke, sitter igjen på verdenshistoriens største ruin, så skuffet og desillusjonert, som et folk noen gang har vært.»

Og så avduker pastor Vogt-Svendsen seg som en av de seirende politikere! Han leser nok ikke dette

med glede idag, denne konjunkturprelat:

«Det tyske folk, hvis indre kraft var en fiksjon, hvis seierstro hverken gav tål- somhet eller ro, men nærmest en hysterisk rus. Der hvor dets fot trådte, grodde ikke liv, og dets ånd bestod av hyl.»

Pastor Vogt-Svendsen er i tvil selv om denne dom, men han skriver den desuaktet. Han — vår kjære pastor — skriver:

«Er det urettferdig å si dette om Tyskland? Jeg skal villig innrømme at jeg aldri, hverken av meg selv eller andre, er blitt ansett som en nøktern dommer.»

Hvor lite nøktern pastoren er avduker han. Her er pastoren på topp om Goethes og Schillers folk:

Pastor Vogt-Svendsen: — «Men som folk er de et mareritt.» —

*

«Jeg er af princip imod at arbejderne faar eget bus og have. Saa taber de slagkraften.»

(Nina Berg, tidligere sosialdemokratisk minister i Danmark.)

MATFISK TILBYS

Ferskfisk, Torsk Iset pr. kg kr.	2,90
Ditto saltet	» » » 5,—
Fersk Torskefilet med skinn	» » » 6,—
Ditto saltet	» » » 10,—
Rogn fersk	» » » 3,—
Ditto sukkersaltet for kaviar	» » » 4,—
Torsketunger, ferske	» » » 3,—
Ditto saltet	» » » 4,50
Torskehoder, kjaker fersk	» » » 1,50
Ditto saltet	» » » 2,—
Sunmager av Torsk saltet	» » » 3,—
Tørfiskertorsk til lutfisk	» » » 10,—

Alle priser inkl. emballasje fob. pluss moms

Skriv eller ring

GOTFRED ANGELSEN
8363 Tangstad i Lofoten
Telefon 2109 d.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:

Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo